

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Τ. ΚΟΛΙΑ
Τακτικού Καθηγητού
Κοσμήτορος
της Φιλοσοφικής Σχολής

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΜΙΑΣ ΙΔΕΑΣ *

Κύριε Πρύτανη,
Κύριοι συνάδελφοι,
Ἀγαπητοὶ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Πανεπιστημίου
συνεργάται,

Συνήλθομεν ἐνταῦθα σήμερον ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὑπείκοντες εἰς τὴν ἰσχὺν ἐνὸς θεσμοῦ, ἐνὸς ἐθίμου, τὸ ὅποῖον ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων του εἰς τὸν πολιτισμὸν συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι δὲ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἡ ἀπότισις φόρου τιμῆς πρὸς τοὺς νεκροὺς μας γενικῶς καὶ εἰδικώτερον πρὸς τοὺς νεκροὺς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος ἀποτελεῖ θυσίαν εἰς ὑψηλότερα ἰδεώδη, εἰς ἀρχὰς ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ πολιτεία καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κοινωνία ἄγεται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν διάλυσιν. Τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ ἰδεώδη καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἐμμένοντες οἱ σήμερον τιμώμενοι νεκροὶ μας ἔπесαν θύματα τῆς ἀπανθρώπου κομμουνιστικῆς μανίας. Καὶ δὲν ἦσαν ἑκατοντάδες τινὲς τὰ θύματα οὔτε καὶ χιλιάδες τινές. Ὅχι! ἦσαν σειρὰ δεκάδων χιλιάδων. Τὸ δὲ τραγικώτερον καὶ χαρακτηριστικώτερον εἶναι τὸ γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων μέγας ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθῶων παιδιῶν, τῶν ἀνισχύρων γερόντων καὶ γυναικῶν. Συνήλθομεν εἰς μνημόσυνον τῶν θυμάτων τοῦ ἀποτροπαίου διὰ τὴν πρωτεύουσαν «Δεκέβρη τοῦ 1944», ὅχι ὅμως δυστυχῶς μόνον διὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην Ἑλλάδα. Καὶ ἡ μὲν πρωτεύουσα ἔζησε τὴν φρίκην ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἡ ὑπόλοιπος ὅμως Ἑλλὰς καὶ μάλιστα ἡ ὑπαιθρος χώρα ἐγνώρισεν αὐτὴν, ἥδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν περίπου τοῦ 1943 μέχρι τοῦ 1949, ὅτε οἱ ὀλετῆρες ἐκεῖνοι ξενοκίνητοι κομμουνισταὶ συνετρίβησαν εἰς τὸ Βίτσι καὶ τὸν Γράμμον.

* Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ Κοσμήτορος αὐτῆς κ. Γεωργίου Τ. Κολία κατὰ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1967 ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐντολῇ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς καταστολῆς τοῦ σλαβοκομμουνιστικοῦ κινήματος.

Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ λάβουν χώραν συγκεντρώσεις ὡς ἡ ἡμετέρα, λόγοι θὰ ἐκφραστοῦν διὰ τὰ διεκτραγωδήσουν τὰ ὅσα τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ὑπέστη· ἄλλως τε εἶναι τόσον γνωστὰ καὶ μὲ τόσον ἀποτροπιασμὸν ἐπανερχονται εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἡμῶν καὶ τοῦτο, διότι οὔτε κὰν γενεὰ παρήλαθεν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι ἐξ ὑμῶν καὶ θὰ ἔχετε ἀκούσει καὶ θὰ ἔχετε διαβάσει περὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιδρομῆς. Ἡ ἰδιότης ὅμως τοῦ ὁμιλητοῦ τῆς αἰθούσης ταύτης, ὁ πανεπιστημιακὸς χῶρος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρισκόμεθα ἐπιτρέπουν, ὡς εἰπώμεν, νὰ ἴδωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐτῶν ἐκείνων καὶ ἀπὸ ἄλλης σκοπιᾶς καὶ ἐντὸς εὐρύτερων ἱστορικῶν πλαισίων.

Ὁ κομμουνισμὸς ὡς θεωρία καὶ ὡς πρᾶξις ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἀνάνθρωπον καὶ τὸ ἀντιστρατευόμενον αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει, ἔστω καὶ τῆς στοιχειώδους παιδείας πλέον, ὅτι ἡ ἐξοδος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ βίου τοῦ κτήνους, ἐκ τοῦ πρωτογονισμοῦ, συμπίπτει μὲ τὴν ἐναρξιν τιμῆς καὶ λατρείας τῶν νεκρῶν, τῆς μνήμης τῶν προγόνων ; Ἡ τοιαύτη λατρεία εἶναι ἡ ἀρχικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐν κοινωνίᾳ βίου. Αὕτη ὠδήγησεν εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ ταύτης εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς. Ὁ πρωτόγονος ἀκόμη ἄνθρωπος ὠδηγήθη εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας, ὅπου ἄσβεστον ἔκαίε τὸ πῦρ, καὶ εἰς τὴν θεοποίησιν τῶν. Εἰς αὐτὴν προσφεύγοντες διωκόμενοι εὕρισκον ἄσυλον ἀπαραβίαστον κατὰ τὸν Ὅμηρον. «Ἀφ' Ἑστίας» ἤρχιζον αἱ θυσίαι, κατὰ δὲ τὰ συμπόσια πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐγίνετο ἡ πρώτη σπονδὴ. Ἀσπίλον καὶ ἀμόλυντον παρθένον ἐφαντάσθη καὶ ἠθέλησε τὴν Ἑστίαν ἢ ἀρχαία θρησκεία. Εἰς τὰς πρωτογόνους τῆς Ἑλλάδος κατοικίας, ἡ Ἑστία δὲν ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὰς καθημερινὰς τῆς ζωῆς ἀνάγκας· ἦτο προσέτι βωμὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθυσίαζον εἰς τοὺς Ἐφεστίους θεοὺς. Ἦτο, λοιπόν, ἱερά. Ἑστίαν δὲν εἶχε μόνον ἐκάστη οἰκογένεια. Εἶχε καὶ ἐκάστη πόλις καὶ τὸ ὅλον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων εἶχε τὴν ἱεράν Ἑστίαν του, εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου καὶ ὁ «ὀμφαλὸς» τῆς γῆς. Ἡ τοιαύτη περὶ ἱερᾶς Ἑστίας ιδέα ἐπιζῆ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων ὡς οἰκογενεια, ὡς ἐκκλησιαστικά. Ἀκριβῶς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ιδέας, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν τὰ θεμέλια τοῦ ἐλληνικοῦ βίου, ὁ κομμουνισμὸς ἔθεσε στόχον τοῦ ἐκθεμελιωτικοῦ ἔργου του. Οἱ ὀριμώτεροι τὴν ἡλικίαν ἐξ ὑμῶν θὰ ἐνθυμῆσθε τὰ συνθήματα ἐναντίον τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα μέσῳ τῶν ἀναθεματισμένων καὶ ἐφιαλτικῶν ἐκείνων χωνιῶν καὶ τῶν ἐντύπων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος κατέκλυσαν τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὴν ὅλην Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν μυθολογίαν αἱ θεότητες Θέμις καὶ Μνημοσύνη κατεῖχον ἐξέχουσιν θέσιν. Ἐκ τῆς Θέμιδος ἐγεννήθη ἡ Δίκη, ἡ ιδέα δηλ. τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἡ Μνημοσύνη ἐξ ἄλλου

εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ μ ν ἡ μ η, ἡ ἀνάμνησις, εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ παρελθόντος διαιωνιζομένη. Ἰδοὺ καὶ δύο ἄλλοι ἐχθροὶ ἐναντίον τῶν ὁποίων μαινόμενος ὁ κομμουνισμὸς ἐστράφη. Διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἔλεγεν, ὅτι ἀγωνίζεται, καὶ ἀποθέωσιν τῆς Ἀδικίας ἤσκησεν. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῆς ἐθνικῆς μνήμης, ἐναντίον αὐτῆς μὲ ἰδιάζουσαν μανίαν συστηματικῶς ἐβάλλε. Τὸ μῖσός του ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ μεγάλου παρελθόντος τόσον εἶχεν αὐτὸν τυφλώσει, ὥστε νὰ σπαράσῃ ὁ πονόψυχος (!) διὰ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἰδρώτα, τὰ ὁποῖα ἔχυσαν οἱ δοῦλοι τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Παρθενῶνος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως! Ἀκουσον! Ἀκουσον!

Εἰς τὴν σειράν τῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἑλλήνος ἀνήκει ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἀρρενωπότης, ἐναντι αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πεσόντος ἐχθροῦ του. Δὲν θὰ λησμονήσω, ἀναμφιβόλως καὶ πλείστοι ἐξ ὑμῶν, τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐπέδειξεν ὁ λαός μας ἐναντι τῶν Ἰταλῶν, ὅταν οὗτοι συνθηκολογήσαντες κατὰ τὸ 1943 ἐβασανίζοντο ὑπὸ τῶν ἕως τὴν προηγουμένην συμμάχων τῶν Γερμανῶν. Ἐκεῖνα ἀποδεικνύουν μεγαλοψυχίαν, δεικνύουν ἀρρενωπότητα, αἰσθήματα καὶ γνωρίσματα τὰ ὁποῖα ἄγουν ἡμᾶς ὀπίσω πρὸς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Ὁ κομμουνισμὸς κατεσπίλωσε καὶ αὐτά. Ἡ ἀρχὴ του ἦτο «νὰ δουλεύῃ τὸ σκοτάδι». Καὶ πόσους πράγματι ἀθῶους, ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι ἦσαν ἀντιφρονοῦντες, «ἔφαγε τὸ σκοτάδι» εἰς τὰ ρέματα, εἰς τὰ νταμάρια, εἰς ἀσβεστόγυρνες...

Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν ἀποθέωσιν ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς δολιότητος; Διὰ νὰ παρασύρουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διὰ νὰ τὸν ἐμπλέξουν εἰς τοὺς πλοκάμους τῶν οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐδίσταζον εἰσερχόμενοι εἰς χωριὰ τῆς ὀρεινῆς Ἑλλάδος νὰ ψάλλουν τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον, νὰ ἀναζητοῦν εἰς τὰ σχολεῖα τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τοὺς ναοὺς ἐν ὥρᾳ λειτουργίας ἐν δῆθεν βαθεῖᾳ κατανύξει. Καὶ αὐτὰ μέχρις ὅτου ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἰσχυροὺς. Τότε πλέον ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὀλέθρου, παρόμοιον τοῦ ὁποίου, ἵνα συναντήσωμεν, πρέπει νὰ ἀνέλθωμεν ὀπίσω εἰς τοὺς χρόνους τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῶν κατὰ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐπάρατον ἐκεῖνην περίοδον φέρει εἰς τὸν νοῦν μας, καὶ δικαίως, δύο ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀπαισίας σελίδας τὰς ὁποίας ἔγραψαν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους δύο, φυλετικῶς πρὸς ἀλλήλους συγγενεῖς, ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ αἰώνων, ἦτοι οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Τούρκοι. Εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν κομμουνιστῶν ν' ἀπαγάγουν πληθυσμοὺς χωρίων καὶ κομπούλεων πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους δὲν βλέπετε ἐπανάληψιν μετὰ αἰῶνας ὁμοίας ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων βασιλέων Συμεὼν καὶ Σαμουήλ καὶ ἰδίᾳ τοῦ δευτέρου ὁ ὁποῖος ἀπήγαγε τὸν πληθυσμὸν ὀλόκληρον τῆς Λαρίσσης; Ἀλλὰ καὶ

ὁ Συμεὼν δὲν ἠχημαλώτισε καὶ ἀπήγαγε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀδριανουπόλεως, οὗτος μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καταβολὴν λύτρων ; Μήπως καὶ ὁ φοβερός Κροῦμμος δὲν ἀπήγαγεν εἰς αἰχμαλωσίαν παλαιότερον θρακικοὺς πληθυσμοὺς διὰ νὰ μὴ εἶναι εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον κατὰ τὰς ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπιδρομάς του ; Ἰδοὺ, λοιπόν, ὁποῖαν δόξαν ἐξήλωσαν οἱ κομμουνισταὶ μας.

Διὰ νὰ μὴ τυχὸν ὅμως μείνῃ εἰς τὸ παράπονον καὶ ὁ ἕτερος (ἐκ κληρονομίας) ἀντίπαλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, οἱ Τοῦρκοι, ἔσπευσαν οἱ ἴδιοι ν' ἀντιγράψουν τὴν γνωστὴν ἀπὸ τοὺς βαρεῖς χρόνους τῆς δουλείας μας μέθοδον γενοκτονίας, δηλ. τὸ παιδομάζωμα. Εἶναι ὁμολογουμένως ἀφαντάστως δύσκολον νὰ εὕρῃ τὸν κατάλληλον χαρακτηρισμὸν ἀκόμη καὶ τοῦ ἐπιδεξιωτέρου ὁμιλητοῦ ὁ κάλαμος διὰ τὴν ἀπαγωγὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τῶν ἁθῶν ἐκείνων τρυφερῶν ὑπάρξεων διὰ νὰ μεταμορφώσουν αὐτοὺς εἰς μητραλοῖας, γενιτσάρους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Σατανικωτέρα σκέψις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ! Καὶ ὅμως ἐγίνε!

Ὁ κομμουνισμὸς ἡττήθη καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, παρόμοιόν τι ὅμως δὲν ἔλαβεν ἐκεῖ χώραν. Δικαίως, λοιπόν, ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς χαρακτηρίζεται ὡς ἡ πλέον ἀπάνθρωπος τῆς γενικῆς ἀπανθρώπου κοσμοθεωρίας δῆθεν αὐτῆς. Δικαίως χαρακτηρίζεται ὑπερήτης τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς οὐδ' αὐτοὺς τοὺς Σλάβους ὁμόφρονάς του μιμεῖται. Ποίου τὴν προσοχὴν διαφεύγει ὅτι ἡ σημερινὴ Ρωσσία καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τσάρους ὑπερηκόντισεν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπὶ ξένων χωρῶν καὶ λαῶν κυριαρχίαν τῶν ; Ὁ τελευταῖος πόλεμος διέλυσε τόσα καὶ τόσα ἀποικιακὰ κράτη, τὴν Ρωσσίαν ἀντιθέτως ἀφήκεν ἀνέπαφον καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἀναισχύντως διαμαρτυρομένην διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν, ὄλων τῶν ἄλλων πλὴν ἐκείνων οἱ ὅποιοι στενάζουν ὑπὸ τὸν ἰδικὸν τῆς ζυγόν. Τί νὰ εἰπῶμεν δὲ διὰ τοὺς Βουλγάρους καὶ ἄλλους Σλάβους γείτονάς μας κομμουνιστάς, οἱ ὅποιοι υπερβάλλουν εἰς ἐπεκτατικὰς εἰς βάρος τῆς χώρας μας βλέψεις ; Ὡστε ἄς μὴ θεωρηθῇ, ὅτι ἀφίσταται τῆς πραγματικότητος, ἡ ἄποψις, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας αὐτὸς οὗτος ὁ Σλαβισμὸς, ὑπὸ μανδύαν νέον καὶ ἀπατηλόν, μὲ στόχον τὸ Αἰγαῖον. Διὰ μέσου τῶν αἰώνων οὗτος κατέτεινε καὶ κατατείνει πρὸς Νότον, ὅτε μὲν ὑπὸ μορφὴν δῆθεν εἰρηνικοῦ ποιμένου καὶ γεωργοῦ, ὅτε δὲ φρικτοῦ ἐπιδρομέως. Οὐδέποτε ὅμως μέχρι σήμερον εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ συμμάχους, οἷους ἀπέκτησεν ἀπὸ τοῦ 1922 καὶ ἐξῆς, τοὺς ἑλληνοφώνους κομμουνιστάς. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους γνωρίζουν καλῶς ποῦ ἐνυπάρχει ἡ δύναμις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸ νὰ ἐπιζήσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τόσων ἀντιξοοτήτων. Ἐνυπάρχει εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἑλλήνος πρὸς τὰ ἔθιμά του, τὴν ιδέαν τῆς οἰκογενείας, τὴν γλώσσάν του, τὴν θρησκείαν του, τὴν πίστιν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱστορίας του.

Ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὅλα αὐτὰ ἀπέβησαν ὁ στόχος τοῦ σλαβοκομμουνισμοῦ καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος ἐπίσης, διὰ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ὀφείλομεν, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς Ἔθνος, νὰ παραμείνωμεν προσκεκολλημένοι εἰς αὐτὰ δίκην ὀστράκου. Καὶ ἰδοὺ ἐπίσης ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τιμὴ καὶ δόξα ἀνήκει εἰς τὰ δυσαρίμητα θύματα τῆς σλαβοκομμουνιστικῆς μανίας, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην, ὡς ἤδη εἵπομεν, συνήλθομεν ἐνταῦθα, ἵνα τιμήσωμεν.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἔθνων ἀντιμάχονται δύο δυνάμεις, ἡ τῆς Μ ν ἡ μ η ς καὶ ἡ τῆς Λ ἡ θ η ς. Οὐαὶ εἰς τὰ Ἔθνη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ δευτέρα ἐπισκιάζει τὴν πρώτην. Ἡ Μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους παραγκωνιζομένη ἐνίοτε ὑπὸ τῆς Λήθης ἐπιτρέπει τὴν ἐπισώρευσιν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν. Ἡ γεωγραφικὴ θέσις, ἡ δημογραφικὴ κατάστασις καὶ ἄλλαι καταστάσεις καὶ ἰδιαιτέρως ἡ σλαβοκομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἐπιβάλλει ὡς ἱερὸν καθήκον εἰς ὅλους ἡμᾶς, ἵνα οὐδὲ στιγμὴν λησμονήσωμεν τὰ θύματα τῆς σημερινῆς ἀπαισίας τὴν μνήμην ἐπετείου. Ὅρθως κατὰ ταῦτα ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις ἠθέλησε καὶ διέταξε τὴν καθιέρωσιν τοῦ σημερινοῦ μνημοσύνου. Λαοὶ οἱ ὅποιοι λησμονοῦν παρομοίας δοκιμασίας ἄγονται πρὸς τὸν ἀφανισμόν. Ἄλλως τε αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας; Τὸ δὲ ἔργον τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ προβολὴν τοῦ νοήματος τῆς ἱστορίας μας. Τὸ ἔργον τοῦτο προβάλλει ἐπιτακτικώτερον σήμερον. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ δεκαετηρίδων ἤδη οὐδὲν ἄλλο πράττει εἰμὴ νὰ ὑπονομεύῃ, νὰ χλευάζῃ, νὰ διασύρῃ τὰς ἐθνικὰς ἀξίας ἐκεῖνας, χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος μας κατάρθωσεν ἐπὶ αἰῶνας νὰ ἐπιζήσῃ. Πρέπει νὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ χάους, τὸ ὁποῖον ὁ σλαβοκομμουνισμὸς ἀπεργάζεται διὰ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Κατὰ τὸν Πίνδαρον, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Δία, νικητὴν τῶν Τιτάνων, δηλ. τῶν δυνάμεων τοῦ χάους, τὴν δημιουργίαν θεῶν δυνάμεων ἱκανῶν νὰ ψάλλουν τὸ μέγα αὐτὸ γεγονὸς καὶ τὴν νέαν διὰταξιν τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Ζεὺς ἠνώθη μετὰ τὴν Μνημοσύνην καὶ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης προήλθον αἱ Μοῦσαι. Μοῦσαι χρειάζονται, ἵνα ὑμνήσουν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ χάους. Μουσῶν ἔχομεν ἀνάγκην, ἵνα ἐξιστορήσουν τὰ ἔργα τῶν ἡρώων τοῦ Ἑθνους διδάσκουσαι οὕτω τὰς μελλούσας γενεάς. Ἡρώες ἀναμφιβόλως ἦσαν καὶ τὰ θύματα τῆς κομμουνιστικῆς δι' αἷμα δίψης τοῦ 1943 - 1949. Διότι ἡρωϊκὴ πράγματι ψυχὴ ἀπαιτεῖτο, διὰ ν' ἀντιστῇ κανεῖς, καὶ προπαντὸς τὰ ἄσπλα θύματα, εἰς τὴν σαρκοβόρον μανίαν τῶν κομμουνιστῶν. Τῶν θυμάτων τούτων ἡ ἔμμονή εἰς τὰ πάτρια ὡς εἶναι ὁ ὁδηγὸς ὅλων μας, ἡ δὲ μνήμη τῶν αἰωνία.